

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
13 вересня 2013 р., п'ятниця**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

Виборче законодавство готують на основі міжнародних стандартів, але не забуватимуть про місцеві традиції "Голос України"2

Рекомендації Венеціанської комісії та ОБСЄ/БДПЛ щодо кодифікації виборчого законодавства України стали предметом обговорення на круглому столі, організованому Міністерством юстиції. Участь у заході взяли народні депутати із різних фракцій, представники міжнародних інституцій, громадських організацій, науковці та експерти.

В парламенті станеться тише Александр Радчук, "КоммерсантЪ" (Україна)3

Вчора Вищий адміністративний суд досрочно прекратил повноваження народного депутата І.Маркова (Партия регіонів). Основанием для такого рішення послужили результати милицейського розслідування, ініційованого колишнім народним депутатом Ю.Кармазиным. Впрочем, он остался недоволен решением суда и теперь намерен добиваться досрочного роспуска Центризбиркома.

Спиридон Киликеров: «Если ЕС попросит наших оппозиционеров принять закон об их кастрации, они и за это проголосуют» «2000»4

"Все эти радужные перспективы рисуют наши «евроинтеграторы». Но я полтора месяца назад был участником саммита в Будапеште. И там абсолютно четко было сказано: Европа не рассматривает в принципе полноценного участия Украины в ЕС. Сомневаюсь, что все страны за такой короткий промежуток времени поменяли мнение".

Коли буде крапка у «справі Гонгадзе»? Іван Капсамун, «День»9

В.Наливаиченко: "Слідство у справі Гонгадзе, — ні досудове, ні судове, не встановило головного — зв'язку між виконавцем і замовником убивства людини. Незважаючи на те, що ми у свій час зробили все необхідне, щоб у слідчих був головний свідок, і справу було розслідувано до кінця. Я особисто відповідав за розшук генерала Пукача".

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

З ким ви, позафракційні? Українська правда.....15

"Позафракційні" нардепи традиційно випадають з поля зору парламентських журналістів та політологів, які аналізують роботу депутатів у стінах Верховної Ради. Натомість саме їхні голоси часто вирішують долю важливих законопроектів, а їхні голосування за ті чи інші поправки або постанови можуть свідчити про реальний розподіл сил у парламенті.

**Олег Зарубінський: «Жодних центрів розколу у фракції Партії регіонів немає»
Обозреватель.....18**

Питання євроінтеграції може розколоти найчисельнішу парламентську фракцію – Партію регіонів. Деякі оглядачі припускають, що регіонали, які не підтримують курс на Брюссель, можуть покинути лави ПР та створити свою – проросійськи орієнтовану депутатську групу.

Однак, заступник голови "біло-блакитної" фракції О.Зарубінський запевняє, що такі прогнози є хибними, а будь-які розмови про ймовірний розкол у фракції нардеп вважає безглуздими.

БЛОГИ

Ірина Геращенко: «Українцям не вистачає інформації про Європу» *glavkom.....21*

Сьогодні у Миколаєві пройшло відразу кілька єврозаходів: семінар для регіональних журналістів, виставка карикатур та інфокампанія «Будуймо Європу в Україні». Про ЄС жителям Миколаєва розповідав особисто посол ЄС в Україні Я.Томбінський і заступник Посла Швеції Емберг (чудовою українською, і де він її вивчив, цікаво).

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Європарламент засудив економічний тиск Росії на країни "Східного партнерства" 5 канал, Бізнес-Час21

Суд відібрав мандат у скандального депутата Маркова 5 канал, Час новин21

Рада рассмотрит закон о легализации оружия *Интер, Подробности22*

Депутата Игоря Маркова все же лишили мандата *ТРК "Украина", События23*

Чи може різка риторика влади Росії щодо України перерости у різкі дії? *Радіо Свобода, Ранкова Свобода.....24*

Друковані видання

Виборче законодавство готують на основі міжнародних стандартів, але не забудуть про місцеві традиції *"Голос України"*

Рекомендації Венеціанської комісії та ОБСЄ/БДПЛ щодо кодифікації виборчого законодавства України стали предметом обговорення на круглому столі, організованому Міністерством юстиції. Участь у заході взяли народні депутати із різних фракцій, представники міжнародних інституцій, громадських організацій, науковці та експерти. Як відомо, вдосконалення виборчого законодавства — один із головних пунктів так званого домашнього завдання, яке маємо виконати для підписання Угоди про асоціацію з ЄС.

Представник Венеціанської комісії з Угорщини Пітер Покзалай висловив сумнів, що дискусію щодо такого важливого питання як виборче законодавство вдасться завершити найближчими тижнями, адже матеріалів дуже багато. На думку експерта, потрібно кодифікувати закон про вибори, а потім зосередитися на розділах щодо окремих перегонів. Водночас він зауважив, що під час підготовки закону на основі міжнародних стандартів не можна нехтувати місцевими традиціями.

На думку ж партії «Батьківщина», яку озвучив Руслан Князевич, усі проблемні моменти закону про вибори народних депутатів мають бути вирішені до початку старту перегонів у п'яти проблемних округах — 15 жовтня. Насамперед, наголосив політик, ці проблеми пов'язані з Центральною виборчою комісією.

«Якщо Центровборчком знову буде сформовано однобоко, то діяльність такої комісії породить ті самі проблеми, про які ми нині говоримо. Найбільша з них — невиконання законодавства або виконання у такий специфічний спосіб, який дає апіорі перевагу тій політичній силі, яка контролює центральну, місцеві, окружні та дільничні виборчі комісії. Доти, поки не буде вирішено це питання, решта дискусій навколо необхідності вдосконалення законодавства наштовхуватимуться на практику його реалізації», — наголосив Р. Князевич.

Міністр юстиції Олена Лукаш наголосила, що потрібно дочекатися остаточних рекомендацій від європейських інституцій, які очікуються на початку жовтня. І вже маючи остаточний документ, працювати над виборчим законом. «Адже якщо не врахуємо ті пропозиції, знову зіштовхнемося з тим, що навіть за наявності певного консенсусу політичних сил, не отримаємо сприйняття Венеціанською комісією. Тож матимемо проблему з реалізацією завдань на Вільнюському саміті», — сказала вона.

Водночас народний депутат Дмитро Шпенюк (Партія регіонів) зауважив, що на даному етапі не можна однозначно сказати «так» чи «ні» кодифікації виборчого законодавства.

«Систематизація виборчого законодавства — це не простий процес, який потребує науково-експертного аналізу. До того ж європейська практика кодифікації свідчить: єдині підходи до цього питання відсутні. І вирішуються з урахуванням багатьох внутрішніх факторів», — наголосив політик.

Народний депутат Дмитро Шпенюк: «Ми розуміємо важливість кодифікації виборчого законодавства у майбутньому. Сьогодні ж основним завданням вважаємо поліпшення змісту чинного законодавства для досягнення високих європейських стандартів у виборчому процесі».

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=301493>

В парламенті становиться тише

Александр Радчук, "Коммерсантъ" (Україна)

На последнее заседание Высшего административного суда не явились ни народный депутат Игорь Марков (Партия регионов, победил в одномандатном округе N133, Одесса), ни инициатор иска, бывший народный депутат Юрий Кармазин — они прислали вместо себя адвокатов. "Если у них нет каких-то политических указаний, то сегодня они примут адекватное решение, ведь все доказательства Кармазина абсурдны", — шепнул перед началом заседания корреспонденту "Ъ" адвокат Маркова Александр Казарновский.

Следует отметить, что требование лишить господина Маркова депутатских полномочий не было главным в иске, поданном в ВАС 30 августа. Господин Кармазин просил суд признать противоправным бездействие Центризбиркома, который не отреагировал на нарушения в избирательном округе N133, выявленные в 2013 году в ходе досудебного следствия.

Представители Юрия Кармазина в суде заявили, что Центризбирком, по их мнению, имел право самостоятельно пересмотреть результаты выборов в округе N133, но не сделал этого.

— Получается, у нас ЦИК ни за что не отвечает, просто раздает значки народных депутатов, а за наш счет содержится огромный аппарат чиновников? Нет полномочий у людей, видите ли, обделены разумом и полномочиями! — негодовал представитель господина Кармазина Алексей Оскар.

После эмоционального выступления адвокатов господина Кармазина судья Юрий Цвиркун передал слово представителю ЦИК Наталье Лариной.

— Согласно ст. 172 Кодекса административного судопроизводства, действия ЦИК по установлению результатов выборов должны оспариваться в предусмотренные законодательством сроки, чего сделано не было, — парировала Ларина.

Казарновский в своем выступлении более детально остановился на опровержении доказательств нарушений в округе N133, выявленных во время расследования органами МВД.

— Выводы следствия и экспертов выглядят абсурдными: как во время подсчета голосов в присутствии членов избирательной комиссии, наблюдателей от разных политических сил можно было сообща в бюллетенях стирать пометки напротив других кандидатов и потом ставить соответствующие галочки напротив кандидата Маркова? — спросил он судей и, не дожидаясь ответа, рекомендовал им просмотреть видеозапись с веб-камер во время подсчета голосов.

Для принятия решения коллегии судей ВАС потребовалось 40 минут.

— Признать недостоверными результаты выборов народных депутатов 28 октября 2012 года в одномандатном избирательном округе N133, отменить постановление ЦИК от 23 ноября 2012 года в части регистрации избранного народным депутатом Игоря Маркова по округу N133, признать отсутствие полномочий и статуса народного депутата Игоря Маркова,— объявил решение суда судья Юрий Цвиркун.

При этом ВАС отказался удовлетворить требование о признании бездеятельности ЦИК противоправной.

"Мягко говоря, слов нет! Высший админсуд продемонстрировал полное пренебрежение нормами закона и абсолютное нежелание установить истину",— возмутился, выйдя к журналистам, господин Казарновский. Недовольной решением суда оказалась и сторона истца. Днем в СМИ появилось заявление Кармазина о том, что теперь он будет инициировать роспуск ЦИК в полном составе.

<http://www.kommersant.ua/doc/2277648>

Спиридон Килинкаргов: «Если ЕС попросит наших оппозиционеров принять закон об их кастрации, они и за это проголосуют» «2000»

Вполне возможно, что в эту самую минуту, когда читатель откроет газету, апелляционный суд отменит решение окружного, который запретил членам ЦИК участвовать в акции КПУ по сбору подписей за проведение Всеукраинского референдума по вопросу присоединения Украины к Таможенному союзу.

Апелляцию должны рассматривать в пятницу, 13-го.

Всю прошлую неделю представители партии власти, а также высшие должностные лица страны, включая президента, усиливали давление под названием «путь в Европу». Причем до такой степени, что, признаюсь, даже закралось сомнение: а состоится ли вообще акция КПУ? И самое главное: а надо ли «заваривать кашу», в том смысле, что вообще стоит ли Украине куда-либо вступать — хоть в Евросоюз, хоть в Таможенный? Может, лучше остаться, как есть, своим среди чужих, чужим среди своих? Об этом и многом другом накануне акции мы и говорили с депутатом Верховной Рады, первым секретарем Луганского обкома КПУ Спиридоном Килинкарговым.

— Почему мы ставим вопрос о Таможенном союзе и не ставим о ЕС? — говорил Спиридон Павлович. — Потому что в Европейский Союз нас не зовут. И в ближайшей перспективе точно не позовут. Эта позиция была четко заявлена европейской стороной.

— *Как же не зовут, когда криком кричат?!*

— Все эти радужные перспективы рисуют наши «евроинтеграторы». Но я полтора месяца назад был участником саммита в Будапеште. И там абсолютно четко было сказано: Европа не рассматривает в принципе полноценного участия Украины в ЕС. Сомневаюсь, что все страны за такой короткий промежуток времени поменяли мнение.

— *На днях в Вильнюсе проходила конференция стран ЕС, где украинский вопрос стал чуть ли не главным. И даже объявили об учреждении Фонда безопасности стран Восточного партнерства. Мало того, туда уже 10 государств и деньги перечислили — для защиты стран, которые пока не являются членами ЕС. Если нас туда, как вы говорите, не зовут, зачем же поддерживать?*

— Здесь происходит подмена понятий... Европейский Союз не видит Украину в составе общего дома ЕС, т.е. как полноценного члена Евросоюза. Но он хочет подписать с нами договор об ассоциации для того, чтобы влиять на политические и экономические процессы в нашей стране. И через такое влияние иметь прямые отношения с РФ, чтобы лоббировать свои интересы.

— *Европа считать деньги умеет. И вряд ли б затеяла это все лишь в пику России.*

— Не то чтобы в пику, но... Некоторые действия, если хотите, можно расценивать, как нечто похожее на то, что вы сказали. Сегодня в мире существуют 10 экономических союзов...

— *Из них только два в Европе — ЕС и Ассоциация свободной торговли (ЕАСТ).*

— Не два, а три. Вы не учли и самый молодой — Таможенный. Но я хочу сказать о том, что фактически сегодня уже не государства (особенно если в экономическом плане слабые) являются субъектом переговорных процессов. Переговоры ведут экономические союзы. Самый крупный — Евросоюз, а самый маленький на сегодняшний день — ТС.

Тем не менее именно благодаря возможному нашему членству в Таможенном мы видим единственный шанс выхода Украины из экономического кризиса, сохранения имиджа индустриальной страны.

Договор же через ассоциацию в Европейский Союз неминуемо приведет к тому, что мы полностью потеряем космическую отрасль, машиностроение, судостроение, авиастроение, химию, нефтехимию. Для примера, знаете ли вы, что в сентябре закрывается такое некогда мощное предприятие, как северодонецкий «Азот», и люди остаются без работы? Причем закрытие было прогнозируемым: при нынешней цене на газ невозможно конкурировать на мировых рынках. Что в этом случае мог бы дать ТС? Снижение цены на газ минимум в два раза.

— *Еще задолго до 30 марта 2012-го, когда наша страна и ЕС парафировали соглашение об ассоциации, включающее в себя положения о создании углубленной и всеобъемлющей зоны свободной торговли, было понятно, что и нынешняя власть, как и предыдущая, «держит курс на Евросоюз», а вовсе не на СНГ или другое сообщество на территории бывшего Союза.*

— Мы настаиваем на том, что внешнеполитический курс — это стратегическое решение, которое должно приниматься не отдельными политиками. Выбор должен сделать украинский народ. То есть возможностью провести референдум КПУ настаивает на том, что именно народ как носитель власти должен определить этот самый «вектор».

— *Почему же сейчас, а не год назад? Или, допустим, в феврале 2010-го — уже при Януковиче, когда европарламент проголосовал за резолюцию в отношении Украины, где содержится пункт о возможности нашей страны запросить членство в Европейском Союзе?*

— Понимаете, есть такое понятие, как украинская специфика. Посмотрите на нынешнюю партию власти. Десять лет Партия регионов паразитировала на идее сближения с Россией, с ТС...

— *... и на вопросе русского языка, кстати.*

— Десять лет избиратель отдавал свои голоса ПР потому, что она занимала такую позицию! Но сегодня она сделала разворот на 180 градусов и публично заявляет о своем намерении интегрироваться в европейские структуры!

Коммунисты же, если посмотрите программные положения нашей партии, задолго до избирательной кампании записали положения об интеграции Украины в ТС в свою предвыборную программу! Мы пошли к избирателю, получили его поддержку, поэтому имеем полное право реализовывать этот курс. Чего не скажешь о Партии регионов, как и о той же «Свободе», которая сначала говорила, что стране вообще не надо никуда интегрироваться, потому что она и без того самодостаточна. Но теперь «свободовцы», как и «регионалы», заявляют о своей позиции в отношении евроинтеграции.

Поэтому каждая политическая партия должна отвечать за то, с чем шла в парламент и что реализует на самом деле. Думаю, избиратели оценят действия и ПР, и «Свободы» — как фактический обман в период избирательной кампании.

— *Кто может входить в инициативные группы по поводу референдума? Только ли коммунисты?*

— Конечно, нет. И должен заметить, что народ достаточно живо отреагировал на наши призывы выйти на сход граждан и высказать свою точку зрения в отношении внешнеполитического курса. В инициативные группы вошли и беспартийные, и партийные. К примеру, по Луганской области — порядка 12 общественных организаций, включая и «Донских

казаков», и «За Русь единую», и «Союз женщин тружениц», и «Союз рабочих» и т.д. По закону о референдуме есть определенная процедура, которая требует участия не менее двух тысяч человек.

— *А всего обещано собрать не менее 4 млн. подписей. Зачем так много? Согласно статье 13 закона «О референдуме» для назначения такого всенародного опроса достаточно и 3 млн.*

— Мы взяли на себя обязательства...

— ... *повышенные...*

— ...чтобы не было потом проблем. Чтобы не дать возможности ЦИК остановить процесс, сознательно увеличили число подписей, которые надо собрать. Думаю, что с этой задачей справимся. И будем оказывать всяческую помощь людям, которые выступили членами инициативной группы. И не сомневаюсь, что в установленные законом сроки сможем и подписи предъявить, и предоставить право президенту назначить дату проведения референдума.

— *Но окружной же суд ЦИК-у открытым текстом сказал «нет». То есть официально участвовать никто, даже ваш представитель в Центризбиркоме Юрий Донченко, не сможет.*

— Мы нашли правовой механизм для того, чтобы в рамках Конституции провести собрание граждан. Не хочу говорить — какой именно, но это будет по закону. Не сомневайтесь, с юридической точки зрения мы подготовились абсолютно верно.

— *Деньги на референдум: по скромным подсчетам — это полмиллиарда гривен. Откуда взять?*

— Знаете, вопрос сейчас не о деньгах. Тут вопрос принципа. Когда евроинтеграторы выступают против основополагающих европейских ценностей, меня это просто шокирует. Дело в том, что референдум — это тот механизм, который повсеместно применяется в Евросоюзе. Так вот и мы хотим показать, что Украина — демократическое государство. И нужно дать возможность людям определить курс, по которому должна двигаться страна. Поверьте, когда речь о будущем державы, то рассуждения на тему «Где взять 50 или 500 млн. грн.?» неуместны. Это не те суммы, о которых в этом случае надо спорить.

— *Всех, кто не хочет в ЕС, не только традиционные правые партии, но и верхушка украинской власти сейчас называют «пятой колонной». Понятно, что не Брюсселя, а Москвы. Вас это не задевает?*

— Во-первых, если кто-то из политиков считает кого-то «пятой колонной», это их право. На самом деле мы говорим о том, чтобы дать право украинскому народу определить внешний политический курс, а не идти к кому-то «в услужение» — ни Западу, ни России.

Во-вторых, наши политики почему-то считают, что они гораздо умнее, чем народ, благодаря которому они получили депутатские мандаты. Так вот, если бы они были на самом деле такими умными, как им кажется, то и украинский народ не был бы таким бедным, каким есть на самом деле.

Пусть сначала задумаются все эти наши евроинтеграторы: почему страна живет все хуже и хуже? Я помню ситуацию, когда еще только обсуждался вопрос о вступлении Украины в ВТО. Точно так же, как и сегодня — один к одному! Власть и оппозиция были единогласны.

Единственная фракция, которая была против, это КПУ. Увы, остальной отечественный политикум — вне зависимости от цвета флагов — настаивал: «Давайте, быстрее, вступаем! И сразу станем богатыми! ВТО для нас — это такой прорыв, мы завалим все рынки мира своей продукцией!» И что? Завалили?! Мы потеряли целые отрасли и не получили ничего взамен.

А сейчас со стороны ЕС будет принцип квотирования, т.е. все решения для нашей страны станут обязательными. Они ужесточат нормы в экономическом плане — для защиты европейских сельхозпроизводителей. И не дадут нам возможности зайти со своей аграрной продукцией на их рынки. Это произойдет непременно. Так что в случае подписания ассоциации наше государство станет не более чем «слабым, аграрным». А учтите еще и лоббизм, который есть в ЕС, — выйти на евторынок с нашим товаром будет нереально.

— Из сказанного вами я поняла, что Украине не надо было идти в ВТО. Но если там так плохо, почему Россия стала членом Всемирной организации торговли?

— Россия вступала туда на совершенно других условиях. А мы, чтобы опередить РФ, согласились на любые «капитуляционные» условия. Поэтому и имеем сегодня проблемы. К примеру, не можем отстаивать интересы отечественного производителя, контролировать и регулировать прохождение товаров на границе — нам завозят их беспошлинно. Попробовали бы завезти на рынок ЕС, не уплатив сбор! А к нам можно.

— *Главный аргумент тех, кого привлекает Таможенный союз, — это цифры. Утверждается, что членство в ТС дает нам дополнительно 9 млрд. долл. в год, а в ЕС — убытки в 2 млрд. долл. Кто считал и на чем основывались эти расчеты?*

— Не надо быть великим экономистом, чтобы понять: снижение цены на газ в два раза все без исключения отрасли нашей страны делает конкурентоспособными...

— ... гипотетически.

— Когда снижаем цену на газ, то повышаем конкурентоспособность продукции, таким образом можем аккумулировать огромные финансовые ресурсы. Если в зимнее время — по нынешним тарифам — мы платим за потребление газа, еще и переплачиваем 4,5 млрд., то это расчеты экономистов. Получается, что при интеграции Украины в Таможенный союз мы не учли 4,5 млрд.! А теперь умножьте на курс доллара, на 8. Получится 32 млрд. грн., которые фактически ложатся в казну нашей страны. Это та сумма, которую мы не будем платить РФ.

— *Договор по газу — это одно, а ТС — совсем другое.*

— Российская Федерация действительно сегодня получает сверхдоходы фактически благодаря тому договору, который подписала Юлия Тимошенко. Минимум плюс 4 млрд. долл. Но находясь в едином Таможенном союзе, страны смогут решить этот вопрос. Я говорил о северодонецком «Азоте»: почему там такое происходит? Потому что для «Азота» газ — основное сырье. И если снизить в 2 раза цену, то их продукция становится конкурентоспособной.

То же касается и нефтеперерабатывающих заводов. В стране их шесть. Пять из них стоит. Один работает не на полную мощность. Так вот, если мы сегодня будем получать сырье по внутренним ценам ТС, то сможем конкурировать. Вопрос будет только в модернизации. Но в любом случае сможем реально конкурировать. И останемся индустриальной страной.

Далее. Слушал я не так давно интервью бывшего министра иностранных дел г-на Огрызко, который возмущался, дескать, «кто такое сказал, что мы можем строить самолеты только с РФ?!» Ну, если вы такие умные, то почему до сих пор не строите с «Боингом»?

Давайте говорить откровенно. Такая политика, которая проводится с 2004 года, с антироссийской истерией, — она ведь до сих пор и осталась. А как выстраивать формат отношений той же России с нами? Жестко? Да, жестко. Но это адекватная реакция РФ на те политические факторы, которые доминируют в Украине. Думаю, России нужно снизить градус противостояния, отбросить эмоции и вывести дискуссию в публичную плоскость. Аргументов более чем достаточно.

Посмотрите, большая часть продукции, выпускаемой в Украине, не востребована в ЕС, ни в одной стране, кроме зоны ТС. Поэтому априори отказываясь от Таможенного союза, держава обрекает себя на огромные проблемы с рабочими местами. По самым скромным подсчетам, потеряем минимум 40 тыс. рабочих мест в случае подписания договора об ассоциации с Евросоюзом.

При этом можем приобрести 160 тыс. рабочих мест в случае вступления в ТС. А нет — кроме тех предприятий, о которых я сказал, еще и вагоноремонтные заводы у нас все останутся, т. к. Россия перестанет размещать заказы на наших территориях.

— *По закону вынесение вопроса на референдум обязательно нужно согласовать и с Центризбирком, и с президентом. Вы уверены, что и ЦИК, и глава державы согласятся с формулировкой о Таможенном союзе, которую вы выдвигаете на акции по сбору подписей?*

— Наша задача — воспользоваться теми правами, которые на сегодняшний день есть у украинского народа. Он имеет право инициировать референдум? Имеет. У президента есть право назначить? Есть. И несмотря на то что глава государства может назначить или не назначить, в любом случае народ никто не может лишить права высказаться за проведение референдума. Поэтому, соблюдая все нормы закона, мы хотим предоставить возможность президенту инициировать проведение всеукраинского референдума.

— *Сам по себе закон «О референдуме» далек от совершенства. Поэтому, может быть, есть смысл депутатам инициировать поправки еще до Вильнюсского саммита, когда, как говорится, назад уже дороги не будет?*

— С политиками не о чем договариваться. Я когда-то одному из них сказал: «Если завтра ЕС попросит наших оппозиционеров принять закон об их кастрации, они и за это проголосуют». К сожалению или к счастью, это все — управляемые политики.

Вспомните первый день сессии нынешнего парламента. Тихо, как мыши, сидели представители оппозиции, когда выступал президент. Думаете, они это делали из уважения к Януковичу? Сомневаюсь. А только потому, что им дали команду из Евросоюза — сидеть и молчать. А если завтра им скажут не молчать, то они будут кричать. И когда я говорю, что они «управляемые», то это значит, что отстаивают интересы не своего государства, а ЕС. Так кто из нас — «пятая колонна»?

— *Лет 10 назад уже были подписи за проведение референдума и «по НАТО», и «по русскому языку». 5 миллионов собрали! Коробки принесли в ЦИК. И что? Спрашивала у одного из членов Центризбиркома о судьбе коробок. Говорит, лежат, пылятся.*

— Проблема в том, что тогда у нас не было закона о референдуме. Сегодня хоть и несовершенный, но есть.

— *Центризбирком должен будет за пять дней проверить достоверность подписей. Насколько это реально — в случае, конечно, что вообще референдум такой назначат?*

— Подписи проверяются выборочно. И я не вижу никаких сложностей, чтоб в течение пяти дней удостовериться в их подлинности.

— *Но ЦИК возглавляет г-н Охендовский, креатура Партии регионов. А уж какая позиция ПР по ТС — известно.*

— Центризбирком — коллегиальный орган. И мы должны, пользуясь своим конституционным правом, референдум провести.

— *Кто еще, кроме фракции КПУ, в парламенте поддерживает идею?*

— На самом деле к депутатам мы не апеллируем. Бессмысленно обращаться за поддержкой к тем, кто не выполняет своих предвыборных обещаний. Надеемся только на волю украинского народа. Вот и все.

— *Пока эта воля выглядит так: 46% — за ЕС, 38% — за ТС. Возможно, есть и другая социология.*

— Вопрос не в социологии, а в том, что процедура референдума предусматривает в том числе и возможность для политиков высказываться относительно целесообразности интеграции Украины в ТС или в ЕС. То есть должна состояться дискуссия — перед проведением референдума. И это будет агитационная работа, чтобы дать полноценную информацию избирателю. Он должен осознанно делать выбор. На сегодняшний день никакой дискуссии о будущем пути Украины в обществе нет. А телевизионные ток-шоу, извините, — не дискуссия.

— *В дискуссиях на тему интеграции то ли в ТС, то ли в ЕС, могут предположить, кто-то обязательно задастся вопросом: «А зачем нам вообще куда-то вступать?»*

— Я сказал, что мир изменился, стал другим. И сегодня Украина не может самостоятельно вести свою экономическую политику.

— *Но Швейцария же может? Она не входит в ЕС. И ее нейтралитет — практически во всем — стал идеей, объединяющей нацию.*

— И Швейцария не может самостоятельно вести политику, и Норвегия... Даже США сформировали свой экономический союз: США, Канада, Мексика. Страны объединяются, чтобы жестко лоббировать свои интересы. Поэтому и мы вынуждены интегрироваться, иметь какие-то более тесные отношения с тем или иным экономическим союзом.

— *Представьте, что вы все сделали по закону. Подписи собрали, отнесли в ЦИК. А референдум не назначают. И люди разочаровываются.*

— Если будут собраны необходимые подписи, пройдены все процедуры, а президент не захочет слушать волю народа, тогда он будет нести политическую ответственность. Да, президент может воспользоваться своим правом и не назначить. Тогда — конфликт президента и украинского народа. И это уже его проблема.

— *Если Украина движется в сторону Европы, то Верховная Рада должна будет внести в Конституцию некоторые поправки. А если в ТС? Поправки тоже нужны?*

— Договор об ассоциации с ЕС — это политическая договоренность. А что касается ТС, то это чисто экономический союз.

— *А Евразийский?*

— Евразийский — политика, а Таможенный — экономика. Украина на сегодняшний день имеет козырь, который заключается в том, что, скажем так, градус обсуждения украинского политического вектора достаточно высокий. У нас есть шанс на выгодных условиях войти в состав ТС, выстраивать совершенно новые отношения. И этим шансом наша страна должна воспользоваться.

— *Вот мы говорим, дескать, там — «чистая экономика и никакой политики»... Давайте скажем честно: экономика с политикой неразрывны.*

— Правильно. Но в ТС мы не теряем суверенитета. А в ЕС — теряем. И очень жаль, если осознание этого факта придет позже, когда попадем в кабалу к евроинтеграторам.

— *И последний вопрос. Представьте себе, президент поддержал идею, референдум провели. И народ большинством голосов высказался за ЕС. То есть — против Таможенного союза. Что дальше?*

— Народ может сказать свое слово только на референдуме. И если мы не получим 4 млн. подписей за то, чтоб вообще такой всеукраинский опрос проводить, то, значит, страна считает, что референдум не нужен. Но если поддержит нашу акцию, пожелает будущего Украине в Таможенном союзе, — тогда все будет совершенно по-другому. И политики обязаны будут этой воле подчиниться.

Спиридону Килинkarову, народному депутату Украины, 14 сентября исполняется 45 лет.

Редакция «2000» поздравляет Спиридона Павловича, желает ему оставаться таким же креативным, искренним и принципиальным, каким его знают земляки, однопартийцы и коллеги по Верховной Раде.

<http://2000.net.ua/2000/forum/vizavi/93629>

Коли буде крапка у «справі Гонгадзе»?

Іван Капсамун, «День»

13-ті роковини убивства журналіста минають, а замовники злочину й досі на волі...

Юридичної крапки щодо замовників вбивства Георгія Гонгадзе й досі немає. А це означає, що до чергової дати трагедії (журналіста викрали 16-го, а вбили 17 вересня 2000 року) країна знову підходить без остаточних висновків. Начебто стільки написано і сказано, що вистачить на багатосерійний гостросюжетний фільм. А головне — більшість людей знає правду. Чому не розставлені крапки над «і»? Великі гроші, кланові впливи, байдужість суспільства, відсутність солідарності журналістів — ось причини, які натискають на педаль «гальмо». Але це не свідчить, що у «справі Гонгадзе» відсутній прогрес. Що відбулося за останній рік?

СТАЮТЬ ВІДОМИМИ СПРАВЖНІ ЗВ'ЯЗКИ І МОТИВАЦІЯ ЗАЯВ...

У статті річної давнини «Коли збігаються дати... і чому» («День» № 62 від 14 вересня 2012 р.) ми писали про цинічну символічність: у день 12-х роковин убивства Гонгадзе має відбутися закриття Ялтинського саміту, організатором якого є сім'я экс-президента Леоніда Кучми. Отже, події почалися ще рік тому, буквально на самому саміті. Участь у ньому несподівано взяла людина, яка 2011 року під приводом пошуку замовників вбивства Гонгадзе порушила кримінальну справу щодо Кучми, — це перший заступник генерального прокурора Ренат Кузьмін. Тоді під час форуму громадськості запам'яталися слова співробітника Інституту міжнародної економіки ім. Петерсона Андерса Аслунда, який «напав» на Кузьміна: «Він мав вигляд бандита, поведився, як бандит, і говорив, як бандит».

Пізніше в інтерв'ю газети «День» (№ 101 від 13 червня 2013 р.) перший заступник генпрокурора відповів Аслунду: «Цей захід організував зять Кучми — Віктор Пінчук. Усі ці Аслунди та інші, які вибухнули лихослів'ям на мою адресу, були запрошені ним же, як, до речі, й сам Леонід Данилович. Крім того, вони й зараз працюють в установах, які прямо стосуються Пінчука. Тому можна припустити, що вся ця історія з дискредитацією мене особисто організована одними й тими ж людьми». Історія отримала продовження. На ці слова одразу відреагував і Аслунд. «Враховуючи характер заяви Кузьміна, я не хочу його коментувати. Все, що я скажу, може бути використано проти мене», — сказав він у коментарі «Форбсу».

Із цієї словесної перепалки ми бачимо, що як тільки Кузьмін почав конкретизувати мотивацію поведінки Аслунда, останній не захотів коментувати неприємну ситуацію. Тобто стають відомими справжні зв'язки і мотивація заяв певних осіб. Виходить, не завжди вдається контролювати вихід на поверхню тієї чи іншої інформації, публічність якої є неприємною для экс-президента. До речі, цьогорічний форум «Ялтинська європейська стратегія» відбудеться з 19 до 22 вересня. Як відомо, раніше громадський діяч, журналіст Олексій Подольський неодноразово закликав політиків, громадських діячів, бізнесменів, журналістів бойкотувати заходи, організовані родиною Кучми. Цікаво, хто приїде цього року?

У листопаді 2012 року потерпілий Олексій Подольський був змушений покинути судові засідання Печерського суду у справі за обвинуваченням Олексія Пукача в убивстві Георгія Гонгадзе. Свій вчинок він пояснив тим, що подав три клопотання і дві заяви, в яких йому відмовили. «У першому клопотанні я вимагав викликати до суду як свідка Арсенія Яценюка, який раніше заявив, що обвинуваченого Пукача разом із тодішнім спікером парламенту Литвином возили до Президента Януковича в Межигір'я, — коментує «Дню» Олексій Подольський. — Хай би навів докази або спростував цю інформацію. Друге клопотання стосувалося того, щоб викликати до суду як свідка, як казав Пукач, першопричину його злочинів — Леоніда Кучму. У третьому клопотанні я вимагав розслідування вбивства екс-міністра МВС Юрія Кравченка як головного свідка. В усіх клопотаннях мені відмовили».

«Тоді я був змушений заявити відвід судді Андрієві Мельнику, тому що він не хоче розбиратися в цій справі, більш того, виконує замовлення родини Кучми, — продовжує Подольський. — Він вже мав практику «порятунку» экс-президента від інших скоєних ним злочинів. Як відомо, він сфальшував судовий процес та вирок щодо замаху на життя народного депутата Олександра Єльяшкевича. Цю мою заяву також не задовольнили. Як наслідок, я був змушений зробити ще одну заяву, що я категорично не сприймаю цього суду, бо все це фарс під дудку судді Мельника...»

Громадський діяч пояснює, що однією з мотивацій такого кроку було — привернути увагу громадськості і журналістів. Хочемо нагадати, що «День» тоді писав про демарш Подольського, але великого суспільного резонансу не відбулося. Чому? Про це — нижче.

Далі відбулася подія, яку в країні чекали довгі роки — суд, куди вперше допустили журналістів (до цього проходив у закритому режимі), виніс вирок головному виконавцю злочинів проти Подольського та Гонгадзе. Колишнього начальника Департаменту зовнішнього спостереження МВС України Олексія Пукача засудили до довічного ув'язнення з конфіскацією майна і заборонаю займати державні посади.

Попри те, що факти злочинів в більшості своїй були давно відомі, подробиці вироку вражали глибиною аморальності і жорстокості тих часів. Наприклад, один з колишніх міліціонерів, виконавець злочинів, який входив у «групу Пукача», Микола Протасов свідчив як Гонгадзе був захоплений на бульварі Лесі Українки та вивезений за межі Києва, як Пукач наказав «їхати до діда», свого тестя, де взяв лопату, як наказав копати могилу для Гонгадзе, як бив захопленого, душив, потім наказав дати йому пасок і душив журналіста. «Гонгадзе набрав повітря і пручався, і тоді Пукач наказав вибити з нього дух», — йдеться у вирокі. Далі вбивці на чолі з Пукачем викинули його телефон та сумку у різних місцях у Дніпро, повечеряли в ресторані, випили пляшку горілки, після чого Пукач наказав спільникам «забути, чим вони займалися останні 2 дні».

«Вони засудили лише інструмент режиму Кучми, — говорить Подольський. — Це справедливо, але частково, тому що цей так званий суд на чолі з Мельником абсолютно відмовився розглядати мотиви злочину Пукача. Чому він скоював злочини? Хто замовники?». З цього приводу у вирокі є цікавий момент, на який мало звернули увагу. У свідченнях Пукача йдеться: «Приблизно 11 вересня 2000 року його (Пукача. — Авт.) викликав Кравченко та повідомив, що щодо Гонгадзе необхідно провести заходи, які були проведені щодо Подольського, зокрема, було зазначено про необхідність «прибрати» Гонгадзе так, щоб його ніхто не знайшов, оскільки він передає закордон неправдиву інформацію щодо керівництва держави. На його запитання, — що мається на увазі — «прибрати» Гонгадзе, Кравченко сказав, що Гонгадзе треба вбити, а тіло спалити та закопати. Також Кравченко повідомив про те, що говорить від імені президента України Леоніда Кучми».

Але що найголовніше відбулося в той день? Весь інформаційний світ облетіли слова самого Пукача. Після оголошення вироку, суддя Мельник запитав у засудженого, чи погоджується він з вирокі, на що той відповів: «Я погоджуся, коли у цій клітці зі мною будуть Кучма і Литвин».

Після вироку Пукачу, дійсно, питання про замовників злочинів проти Подольського та Гонгадзе постало з новою силою. Відповідь на яке невдовзі (у лютому 2013-го) дав Ренат Кузьмін. «Стару постанову по Кучмі підписував особисто я. Але норми старого законодавства дозволяли підозрюваному через суд оскаржити постанову», — нагадав перший заступник генпрокурора в ефірі радіостанції «Ехо Москви». Він відзначив, що суддя закриття справу, бо Кузьмін посилався як на доказ на плівки Мельниченка, що «мали сумнівну історію походження». «За новою процедурою ми зареєстрували постанову і почали розслідування щодо встановлення замовників убивства», — заявив Кузьмін. На питання, чи вдасться довести, що Кучма є замовником убивства, Кузьмін відповів: «У нас є достатньо доказів, що підтверджують причетність Кучми до цього злочину, і ми зараз займаємося розслідуванням і збором усіх можливих доказів».

Проте, як виявилось згодом, Кузьмін курує не тільки цю справу. Як член Вищої ради юстиції, він займається і справою згаданого вже судді Мельника. Річ у тім, що Олексій Подольський звернувся до ВРЮ з проханням притягнути його до відповідальності за фальсифікацію справи Єльшкєвича. «Голова ВРЮ доручив мені провести перевірку цієї заяви, — прокоментував у згаданому інтерв'ю газеті «День» Ренат Кузьмін. — ...Якщо все, що написано в заяві Подольського, буде підтверджено, то суддю можуть звільнити за порушення присяги. Якщо факти не підтвердяться, то заявник отримає мотивовану відповідь на своє звернення».

Серйозним поворотом у розслідуванні резонансних справ може стати така подія. «З'явився новий центр впливу щодо розслідування злочинів Кучми — це Комісія з безпеки та співробітництва в Європі (Гельсінська комісія) при Конгресі США, — коментує «Дню» народний депутат двох скликань Олександр Єльшкєвич. — Для України — влади, суспільства, журналістів — це стало несподіванкою. Перший вибух стався 8 травня цього року, коли міністр закордонних справ України Леонід Кожара виявився неготовим відповісти на запитання американського конгресмена Стіва Коена на засіданні Гельсінської комісії щодо прогресу розслідування справ — моєї, Подольського, Гонгадзе. Другою хвилею стало звернення

Гельсінської комісії 1 серпня цього ж року з приводу згаданих злочинів безпосередньо до Президента України Віктора Януковича».

За словами колишнього народного депутата, робота Гельсінської комісії в згаданому напрямі вже дає певні результати. «Хочу всім нагадати, що 75-річчя Леоніда Кучми, яке він так помпезно відсвяткував разом із олігархами, зірками шоу-бізнесу та другом сім'ї Александром Квасневським, пройшло не в Україні, а на Сардинії, — продовжує Єльяшкевич. — Екс-президент був змушений святкувати в Італії, тому що розумів: на його торжество навряд чи приїде Віктор Янукович. А відсутність Президента на подібних заходах рівнозначно «чорній мітці». Далі. Сам факт того, що Кучма так і не удостоївся нагороди від Президента, — дуже поганий знак для екс-президента. І він це чудово розуміє. Для порівняння можна навести ювілей іншого президента — Леоніда Кравчука. У січні наступного року він святкуватиме своє 80-річчя. Із приводу цієї дати вже видано спеціальну постанову Кабінету Міністрів із відповідними заходами святкування».

«Сьогодні ця особа відзначає свої 75 років, — пише 9 серпня на своїй сторінці у «Фейсбук» вдова Георгія Гонгадзе — Мирослава. — У цивілізованій державі він би мав святкувати їх з співкамерниками, але в Україні люди, які скоїли злочин за його наказом, відбувають покарання, а він насолоджується сонцем на Сардинії. Він отримує державну пенсію, а ми, громадяни України, платимо щодня за його забезпечену старість. Дай йому здоров'я таки дожити до тюрми, а нам сили добитися справедливості»...

«Зовсім іншою була ситуація п'ять років тому, — пригадує Єльяшкевич. — Своє 70-річчя Кучма святкував набагато пишніше. По-перше, воно проходило в Україні, а по-друге, у Палаці «Україна» з телевізійною трансляцією й подальшими неодноразовими повторами. До речі, це було за часів президентства Віктора Ющенка. І те, що він не виконав свої обіцянки щодо покарання замовників резонансних злочинів, а навпаки, почав «співпрацювати» з родиною Кучми, стало для Ющенка тягарем, який потягнув його на політичне дно.

Згадав Олександр Єльяшкевич і вже відомий момент з арсеналу відбілювання Кучми. «Для того, щоб компенсувати охолодження відносин між Кучмою та Януковичем, на телеканалі «Інтер» напередодні Дня Незалежності було продемонстровано замовний сім'єю Кучми фільм «Битва за Україну» відомого російського режисера Андрія Кончаловського, де Леонід Данилович постає у вигляді «великого державного діяча», — каже Єльяшкевич. — Але це ніяк не полегшило нинішнє становище Кучми...»

До речі, уважний телеглядач, напевно, помітив, що в згаданому фільмі трохи не вписується один із його «акторів». Це — автор відомих записів у кабінеті другого президента Микола Мельниченко. «Я дав інтерв'ю Кончаловському майже чотири роки тому, — говорить Мельниченко. — Але те, що показано на «Інтері», — це геббелівська пропаганда. Із контексту було вирізано слова, а інші фрази подали так, як це потрібно замовникам фільму. Людей просто зомбують».

Звісно, до фігури екс-охоронця Кучми можна ставитися по-різному. Цьому сприяв як він сам своєю поведінкою і висловлюваннями, так і ті, хто намагався його дискредитувати. Про один із методів правової дискредитації плівок розповідає сам Мельниченко: «Ще поза минулого року Валерій Хорошковський вчинив ганебну дію, подавши звернення до Конституційного Суду з тим, щоб визнати записи незаконно здобутими. Мої адвокати проаналізували це подання, так от, Хорошковський як голова СБУ не мав юридичного права звертатися до КС за роз'ясненням. Я ще тоді бив на сполох, щоб суспільство звернуло на це увагу, адже рішення КС і так було передбачуваним». Але, хоч як би там було, час показав — зроблені Мельниченко записи правдиві.

Окреме питання, на якому наголошують учасники самого процесу в справі Гонгадзе, громадські діячі, політики, експерти та інші, — це роль журналістів у цій трагічній історії. Передусім правда й крапка в справі потрібна саме їм, адже вбито їхнього колегу, не говорячи вже про боротьбу за справедливість і свободу слова. Чи розуміють це самі журналісти — питання дискусійне. На жаль, консолідація зусиль і солідарність не переважає.

«Треба зважити, що існувала досить сумна, але реальна тенденція — справа Гонгадзе просувалася тоді, коли в ній були зацікавлені політики, — коментує «Дню» незалежний аналітик Остап Кривдик. — А політики були зацікавлені тоді, коли журналісти чинили потужний тиск. На жаль, десятки інших дрібних проблем відвернули фокус уваги журналістської спільноти від справи Гонгадзе. Це неправильно. Журналісти мають поводити себе більш наполегливо та солідарно. Гадаю, станом на наступний рік фокус уваги все-таки повернеться, й ми, попри те, які цілі в учасників цього процесу, повинні відновити справедливість. Людина має бути похована, а злочинці знайдені й засуджені».

Інтернет-видання «Українська правда» не відкриває блог Олексія Подольського. Варто зазначити, що наше звернення до головного редактора УП Олени Притули з проханням прокоментувати ситуацію й досі залишається без відповіді. За словами Подольського, він також не отримував ніякої реакції. Чому це важливо для громадського діяча? Минулого разу він пояснив: «Для мене принципово мати блог на УП, тому що засновником цього інтернет-ресурсу є Георгій Гонгадзе. Це по-перше. По-друге, я потерпілий у «справі Гонгадзе». По-третє, Живий Журнал є більше «побутовим» ресурсом...»

«Кілька років тому мені Олена Притула також відмовила в блозі на «Українській правді», — говорить Мельниченко. — Тому мене не здивувала ситуація з Подольським. Це все на совісті Олени Притули. Вважаю, що вона не зацікавлена в тому, щоб справа розглядалася в суді. Напевно, там є глибоке коріння й свої «скелети в шафі». Вони здали свого колегу. На превеликий жаль, у більшості своїй журналісти не роблять все для того, щоб замовників злочину було покарано. Хоч як би там було, якщо співробітники ЗМІ виступають єдиним фронтом, до них дослухаються. Але мені дуже прикро, що солідарності щодо цієї справи серед журналістів немає. Сьогоднішня влада непричетна до вбивства — причетність до злочину має позавчорашня влада. Тому нинішні можновладці можуть довести до логічного кінця цю справу. Якщо, звісно, журналісти будуть принципово й постійно порушувати цю тему».

Наша мета — не навести тінь на «Українську правду», а розібратися у ситуації. Поки не вдається. До речі, звернулися ми по коментар і до заступника головного редактора УП, журналіста Сергія Лещенка, який досить оперативно відреагував: «Усі питання, пов'язані з відкриттям блогів, належать до компетенції Олени Притули. Я не можу нічого сказати з цього приводу».

Має свої запитання до Сергія Лещенка і Олександр Єльяшкевич: «Журналістом Сергієм Лещенком стільки написано про прем'єр-міністра Кучми — Павла Лазаренко, але нічого не написано про самого Кучму. Хоча, я давно казав, що справа Лазаренко — це лише одна глава справи Кучми. Коли пан Лещенко напише про джерела і складові частини багатомільярдного багатства Кучми? Для того, щоб відвідати величезні маєтки екс-президента, абсолютно не потрібні візи і титанічні зусилля. Також можна поїздити по Сардинії, Лондону та іншим місцям земної кулі, де розкидані маєтки Кучми. А ще можна розповісти українському суспільству про екзотичну країну Бруней».

ЧИ Є ШАНС НА ОЧИЩЕННЯ У СУСПІЛЬСТВА?

Насправді, у випадку зі справою Кучми йдеться не лише про пошук замовників, а про усвідомлення необхідності процесу очищення України. Чи має наше суспільно-політичне життя шанс на очищення в нинішніх умовах? Як змінилося суспільство за останній рік у ставленні до справи Гонгадзе?

«Справа щодо замовників до кінця не розслідувана, бо маємо в 2013 році таку ситуацію як й в 2000-му, — коментує «Дню» юрист Олександр Кравчук.— І на жаль, після подій 2004-го система, збудована Кучмою, жертвою якої став Гонгадзе, зруйнована не була. Назвати цю систему державою — велике питання — бо ми фактично маємо невелику кількість представників кланів, які використовують інституції, які носять назву державних для задоволення своїх цілей — безмежне збагачення й необмежена влада над людьми. Вирішити питання притягнення вбивць Гонгадзе до відповідальності в таких — річ неможлива. Тільки зміна системи, батьком-засновником якої був Кучма, встановлення конституційного ладу, який базуватиметься на верховенстві прав і свобод громадян, — тільки це дасть можливість розслідувати всі злочини останніх 20 років, й насамперед трагедію Георгія».

Чому багато байдужих? «На мою думку така психологія наших співвітчизників має комплекс причин, — відповідає Кравчук. — Передусім це зумовлено історичними подіями, що мали місце в минулому — багатовікове винищення тих, хто піднімався на боротьбу проти поневолення, рабства, яке існувало до середини ХХ століття, вибивання стержню народу — його духовності, шляхом повної підкори православної церкви державою й використання її в якості маніпулятора настроїв людей. Величезним зломом й трагедією, яка катастрофічно вплинула на свідомість людей на генному рівні, став Голодомор. От й маємо суспільство, яке атомізоване — люди переймаються власним виживанням. Шанс на очищення буде лише тоді, коли люди зрозуміють й проаналізують власний стан й захочуть змінити себе й суспільство на краще».

Олексій Подольський вважає, що справа Гонгадзе — це один із способів для нинішньої влади тримати на гачку родину Кучми. «Це елемент великої політики, — каже Подольський. — Справа Гонгадзе дозволяє контролювати сім'ю экс-президента, яка має великі політичні впливи і економічні ресурси. Якщо хтось із представників цього клану буде «неслухняним», завжди можна смикнути за ниточку відомої справи і поставити кого треба на місце».

А опозиція? Чому й досі — через стільки років немає крапки в справі Гонгадзе? Чому опозиція про це мовчить: немає заяв, вимог? Можливо, через те, що багато хто з нинішніх опозиціонерів вийшли з «шинелі Кучми»? З такими запитаннями ми звернулися до колишнього голови СБУ України, а нині — **народного депутата від фракції «УДАР» Валентина Наливайченка:**

«Слідство у справі Гонгадзе, — ні досудове, ні судове, не встановило головного — зв'язку між виконавцем і замовником убивства людини. Незважаючи на те, що ми у свій час зробили все необхідне, щоб у слідчих був головний свідок, і справу було розслідувано до кінця. Я особисто відповідав за розшук генерала Пукача. Зусиллями СБУ його було знайдено, затримано і відправлено за ґрати, — щоб слідчі прокуратури могли з ним працювати. А на співпрацю він одразу погодився.

На жаль, судове засідання відбулося у закритому режимі. Я не згоден з тим, що опозиція мовчала. Ми чітко давали оцінку цьому процесу. Я сам однозначно висловлювався за те, щоб засідання був відкритим для громадськості. Щоб люди отримали відповідь безпосередньо від головного організатора і виконавця вбивства. І почули найголовніше — хто дав наказ. Хто був замовником.

Якщо генерал Пукач на суді назвав тих, хто дав йому злочинний наказ, то ми очікуємо від Генпрокуратури відкриття щодо них кримінальних проваджень. Якщо цих осіб вже немає серед живих, то про це так само має бути офіційне повідомлення слідства.

Друга важлива річ — відповідальність міліцейських високопосадовців, які на той час працювали з Пукачем. Якщо їм було відомо про його справи — чому не повідомляли про його злочинну діяльність, не зупиняли її? Якщо було невідомо — чому це стало можливим? Чому було непоміченим існування такого кримінального угруповання в МВС, та ще й не один рік?

Третє, дуже важливе, — щоб за результатами і цієї справи, й інших справ про перевертнів у погонах, було зроблено висновки і внесено суттєві законодавчі зміни. Зміни до Закону про міліцію у частині, яка регламентує і обмежує використання спецпідрозділів.

Передбачити особливий контроль парламенту за такими підрозділами та їхнім керівництвом. Щоб за жодних умов ні корупційний, ні комерційний чинник на них не впливав. Щоб більше у МВС не виникло засекречених спецпідрозділів, які відрізають журналістам голови, убивають людей на замовлення. Щоб не було міліцейських кладовищ, куди вивозять замордованих людей.

Потрібно зробити все, щоб чергові «орли», які діяли при Кравченкові, не з'явилися більше ніколи».

ЩО МАЄМО НИНІ?

Відомо, що після вироку Пукачу сторона захисту засудженого, представник Мирослави Гонгадзе в суді — Валентина Теличенко, потерпілий у справі Олексій Подольський подали апеляції на це рішення — кожний із своєю мотивацією. Коли можливий її розгляд? Як заявив не

так давно в газеті «Сьогодні» адвокат Пукача, його підопічний ознайомився лише з половиною справи. Звертаючи увагу на такі темпи, апеляція в суді може розглядатися наступного року — фактично в розпал президентської кампанії. А це, як відомо, непередбачуваний період. Особливо коли відкриті кримінальні справи.

Зокрема, Олексій Подольський повідомив нам, що збирається поїхати до США, де його чекають, щоб проінформувати американську сторону про ситуацію з резонансними справами в Україні. Олександр Сльяшкевич додає: «Процес обов'язково продовжиться...»

Як бачимо, є сторони, які зацікавлені в розкритті злочинів часів президентства Кучми. І вони не поодинокі...

16 вересня в Києві традиційно буде проведений мітинг-реквієм за всіма загиблими журналістам. Заходи почнуться о 18.30 біля будинку Спілки журналістів, а продовжаться на майдані Незалежності. Цього разу гасло мітингу — «Безкарність вбиває». Добре було б, щоб ті, хто виходить на ці заходи, і взагалі всі — влада, опозиція, представники суспільства, журналісти... робили все, щоб ліквідувати цю безкарність. Не відмовчувалися, а докладали всі зусилля, аби нарешті поставити крапку щодо замовників цього резонансного убивства.

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/nota-bene/koli-bude-krapka-u-spravi-gongadze>

Інтернет-ЗМІ

З ким ви, позафракційні?

Українська правда

Учасники руху ЧЕСНО перевірили голосування позафракційних депутатів Верховної Ради VII скликання за підсумками I та II сесій ВР та з'ясували, на чий бік - опозиції чи влади - частіше стають депутати, що гордо іменують себе позафракційними.

"Позафракційні" нардепи традиційно випадають з поля зору парламентських журналістів та політологів, які аналізують роботу депутатів у стінах Верховної Ради.

Натомість саме їхні голоси часто вирішують долю важливих законопроектів, а їхні голосування за ті чи інші поправки або постанови можуть свідчити про реальний розподіл сил у парламенті.

Розуміння того, хто, за що і як голосує в Раді, допоможе спрогнозувати поведінку депутатів та фракцій напередодні виборів президента. Крім того, це допоможе виборцям чітко уявити, які політичні погляди відстоює народний обранець або від якої політичної сили залежний.

Адже саме у складі позафракційних зазвичай лишаються нардепи, що вийшли зі складу своїх фракцій і, заслужено чи ні, здобули звання "тушок". Голосування цих нардепів може дати підказку, чи справді вони змінили свою політичну позицію, чи обмежились лише виходом з фракції – байдуже, під тиском, за гроші, через репресії, розчарування у союзниках чи у фракційному керівництві.

Окрім позафракційних, ЧЕСНО перевірить голосування всередині фракції та спробує встановити єдність позицій парламентарів і роль лідерів фракцій, а також зіставить голосування нардепів протилежних політичних таборів.

Як перевіряли

Автори свідомо не враховували трьох "посадових" позафракційних - спікера Володимира Рибачака (№10 списку ПР) та двох його заступників - сьомого номера списку КПУ Ігоря Калетніка та дванадцятого номера "Свободи" Руслана Кошулинського, які входять до складу позафракційних не "за велінням серця й гаманця", а згідно з вимогами закону.

Аналізувались лише ті голосування, де влада та опозиція не знайшли спільної думки, зокрема для того, аби виключити значну частину процедурних рішень.

Також рахувалися лише ті голосування, де депутати провладних та опозиційних фракцій більшістю (50%+1) голосів підтримали (голосування "За") або не підтримали ("Проти", "Утримались", "Не голосували" або були відсутні під час голосування) ті чи інші рішення, адже така єдність у рядах влади та опозиції була далеко не завжди.

Також автори не враховували голосування так званих "тушок" до їх виходу з фракції, щоб чітко виділити "самостійні" рішення нардепів після їх звільнення від фракційного "диктату".

Результати виявились доволі цікавими.

"Багнети" опозиції

Першим та третім номером у всіх голосуваннях спільно з опозицією (включаючи усі варіанти - "За", "Проти", "Утримався" чи просто "Не голосував") стали позафракційні Олександр Доній (майже 96% збігів з голосуванням опозиції) та Юрій Дерев'янка (більше 91% збігів).

Парадоксально, але другим у підтримці голосувань опозиції (майже 93% голосувань) став Олег Канівець, який вийшов з фракції "Батьківщина" і за це отримав від ЗМІ звання "тушки" - вочевидь, не заслужено. Для порівняння, члени "Батьківщини" голосують разом з більшістю депутатів опозиції приблизно у 91% голосувань.

На перший погляд, до опозиційного пулу можна зарахувати ще 8 нардепів, голосування яких демонструють картину, більш схожу на опозицію, ніж на владу.

Утім, якщо подивитись виключно на голосування "За", ситуація суттєво змінюється, і разом з опозицією у більшості випадків голосували лише 5 нардепів - згадані Олександр Доній (84% голосувань "За" разом з опозицією та 16% разом з провладними фракціями), Олег Канівець (73% "За" з опозицією), Юрій Дерев'янка (69%), Віктор Балога (68%) та Петро Порошенко (58%).

"Тушки" влади

Решта нардепів значно охочіше голосували "За" разом із провладними фракціями.

Слід зауважити, що стабільними лідерами у голосуванні з владою є депутати, що вийшли зі складу фракції "Батьківщина" (за винятком вищезгаданого Канівця). Хоча до цього рівень підтримки рішень опозиції у жодного з них не опускався нижче 82% голосувань, після виходу вони почали голосувати практично "в унісон" з провладними фракціями.

Абсолютним лідером тут є В'ячеслав Кутувий, картка якого зі 192 голосувань після виходу з "Батьківщини" 189 разів проголосувала "За" разом з владою у той час, коли опозиція виступала проти цих рішень.

До першої трійки також входять "тушки" Володимир Купчак (88% усіх голосувань з провладними фракціями) та Ігор Скосар (84%). Цю міцну компанію розбавляє член партії "Союз" Лев Миримський з 80% голосувань, спільних з владою. Далі знову "тушки" - Віталій Немілоствий (79%) та Роман Стаднійчук (72%). Замикають цей парад депутати, які першими відкрили сезон "тушкування" у ВР VII скликання - Олександр та Андрій Табалов, по 69% "провладних" голосувань у кожного.

Враховуючи, що середній регіонал голосує з владою у приблизно 90% випадків, а окремі регіонали підтримують провладні рішення у менш як 60% голосувань, позафракційних нардепів, які вийшли зі складу фракції "Батьківщини", згідно зі статистикою їхніх голосувань, цілком можна вважати неформальними членами фракції Партії регіонів.

Голосувати чи не голосувати?

До "умовно провладних" позафракційних нардепів також можна зарахувати Сергія Мартиняка, Ігоря Палицю, Сергія Лабазюка, Валерія Мошенського та Володимира Литвина. Крім того, переважну кількість голосувань влади підтримували Степан Івахів, Ігор Єремеев та Віктор Тимошенко. Утім, усі вони значно частіше обирали варіант "не голосувати", як і "умовно опозиційні" Віталій Чудновський, Григорій Заболотний, Анжеліка Лабунська, Василь Петьовка, Олег Ляшко та Сергій Міщенко.

Цікавим фактом є те, що чимало згаданих умовно провладних та проопозиційних нардепів люблять голосувати "проти" тих чи інших ініціатив влади. Хоча міцне лідерство тут тримають однозначно опозиційні Юрій Дерев'янка (162 голосування "Проти" ініціатив влади) та Олександр Доній (145 "Проти"), третім став Григорій Заболотний (108 голосувань "Проти") обійшовши вихідця з "Батьківщини" Олега Канівця (97 "Проти") та, як не дивно, Олега Ляшка (95 голосувань "Проти").

За "гамбурзьким" рахунком

Окремої уваги заслуговують встановлені нами результати "вирішальних" голосувань, наслідком яких стало ухвалення нових законів.

Виявилось, що значна частина позафракційних нардепів, яка під час інших голосувань - переважно не надто важливих - може голосувати разом з опозицією, проти пропозицій влади, або, найчастіше, просто "не голосувати", у момент голосування за законопроекти в цілому достатньо активно підтримує пропозиції влади.

Так, перевірка голосувань групи "умовно провладних" депутатів показала підтримку влади останніми у не менш ніж 70% випадках голосувань, де влада та опозиція не знайшли спільної мови.

А от "умовно" опозиційні виявились не такими вже й опозиційними.

У цій групі лідирує Сергій Міщенко - він підтримав 26 провладних законопроектів, зайнявши сторону опозиції ("Проти", "Утримався" або "Не голосував") лише у 12 випадках. Інші "умовно" опозиційні нардепи у менш ніж половині випадків голосували за деякі пропозиції влади, але значно охочіше обирали пасивну позицію ("Не голосував").

Прикметно, що вже позбавлені статусу нардепів "позафракційні" Павло Балоба та Олександр Домбровський переважно голосували разом з опозицією, 84% (53% "За") та 71% (42,5% "За") від усіх голосувань відповідно.

Цікавим прикладом класичної "тушки" міг би стати депутат Василь Кравчук, що вийшов з "Батьківщини" в останній день II сесії, після чого його картка була активна до закриття сесії лише два рази. Депутат встиг проголосувати разом з провладними депутатами за проект Закону про внесення змін до Бюджету (щодо реструктуризації бюджетної заборгованості №2290а).

Однак, одразу ж після цього Василь Кравчук, як і більшість депутатів від опозиції, не брав участі у наступному процедурному голосуванні за зміни до закону "Про Державний бюджет України на 2013 рік" щодо фінансування державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності.

Тому наразі однозначних підстав вважати Василя Кравчука "тушкою" замало, і однозначний висновок про довгострокову прихильність пана Кравчука до того чи іншого табору можна буде зробити наприкінці III сесії.

Також важко щось говорити про політичну орієнтацію пана Костянтина Жеваго, що міцно захопив лідерство у різних рейтингах найбільших прогульників нового парламенту - лише 10% відвіданих засідань за перші 2 сесії нового парламенту. Він двічі проголосував разом з опозицією і 6 разів - з владою. Скільки ж засідань пан Жеваго вирішить відвідати цієї сесії - знає лише він сам.

Перша та очевидна тенденція, що її виявив аналіз голосувань: багато позафракційних, які активно заявляють про свою опозиційність до чинної влади, швидко стають "конструктивними" у випадку, коли владі треба "проштовхнути" той чи інший закон.

Також ці голоси часто дозволяють знехтувати незадоволенням всередині провладних фракцій.

Утім, найчастіше позафракційні депутати воліють взагалі не голосувати за контраверсійні рішення та законопроекти.

Аналіз голосувань яскраво показав і справжні мотиви більшості "вихідців" з фракції "Батьківщина". Навряд чи можна за один день змінити свою політичну позицію настільки, щоб підтримувати рішення влади подекуди дисциплінованіше за членів провладних фракцій.

Утім, не всіх "вихідців" можна вважати "тушками". Так, голосування Олега Канівця, якого ЗМІ постійно зараховують до політичних зрадників, демонструє рівень підтримки опозиції, якого немає у багатьох чинних членів опозиційного табору.

Це стосується й інших позафракційних опозиціонерів – попри те, що вони часто можуть бути дуже критичними до дій своїх союзників, коли справа доходить до голосування – їх картка голосує разом з опозицією.

Окрім союзників опозиції та відвертих "тушок", серед позафракційних помітною є група депутатів - впливових представників регіональних еліт.

Нардепи на кшталт Петра Порошенка, Віктора Балоги чи Ігоря Єремєєва намагаються не демонструвати однозначної лояльності до жодного з таборів. Для них позафракційний статус - це спосіб уникнути ризикованих ставок та зберегти простір для маневру за будь-якого подальшого розвитку політичного сценарію.

<http://www.pravda.com.ua/articles/2013/09/12/6997825/>

Олег Зарубінський: «Жодних центрів розколу у фракції Партії регіонів немає» *Обозреватель*

Питання євроінтеграції може розколоти найчисельнішу парламентську фракцію – Партії регіонів. Новинами з подібного змісту заголовками буквально рясніють вітчизняні ЗМІ. Деякі оглядачі навіть припускають, що регіонали, які не підтримують курс на Брюссель, можуть покинути лави ПР та створити свою – проросійськи орієнтовану депутатську групу. Однак сьогоднішній співрозмовник "Обозревателя" - заступник голови "біло-блакитної" фракції Олег Зарубінський запевняє, що такі прогнози є хибними, а будь-які розмови про ймовірний розкол у фракції нардеп вважає безглуздими.

Ось уже кілька днів поспіль у ЗМІ жваво обговорюється питання про те, що тема європейської інтеграції може розколоти фракцію Партії регіонів. Мовляв, прихильники Митного союзу можуть вийти з лав фракції або ж, залишаючись там, грати роль таких собі внутрішніх дисидентів. Наскільки обґрунтованими є такі прогнози?

Я відразу хочу сказати, що сьогодні немає навіть натяків на те, що з приводу цього питання може бути розкол. Є думка частини депутатів, які висловлюються за більш глибоку співпрацю з Митним Союзом, поглиблення стосунків на східному напрямку. Але так завжди було, і до подібних заяв я, наприклад, ставлюся досить спокійно.

А Президент, до речі, під час нещодавньої зустрічі з фракцією сказав, що це нормально, коли є різні думки на етапі дискусій та обговорення. Відверто кажучи, досить дивно було б, якщо би 200 чоловік думали абсолютно ідентично. Двісті народних депутатів – це величезна маса людей і в кожного є свій досвід, своя історія життя, взаємин, контактів, географія розселення родичів і т.д.

Тому зрозуміло, що на етапі обговорення є різні думки. Але повірте, я виступаю не як якийсь тупий адепт. Запевняю: сьогодні навіть натяку немає на те, що будуть якісь рухи розкольницького характеру. Можливо, комусь дуже хотілося б, щоб це було, але вимушений їх розчарувати. Жодних центрів розколу у фракції Партії регіонів немає і не буде. Я говорю абсолютно серйозно, оскільки сам намагаюся аналізувати ті чи інші процеси не тільки в суспільстві, а й в політичному спектрі.

Ви задали нещодавню зустріч Віктора Януковича з представниками фракції Партії регіонів. Які аргументи на користь євроінтеграції наводив Президент?

В пресі пройшла інформація, що зустріч з Президентом тривала близько двох годин. Насправді ж розмова тривала майже дві з половиною години. І ви знаєте, для мене, незважаючи на те, що я не новачок у політиці та євроінтеграційній сфері (Олег Зарубінський у Раді ІV скликання був першим заступником голови Комітету з питань європейської інтеграції – Авт.), достатньо інформативною була ця зустріч. Президент не те, що наводив аргументи, він просто розповідав історію взаємин з нашими східними та західними партнерами.

І я думаю, що люди, які уважно слухали, багато чого для себе взяли. Бо, знаєте, одна справа, коли наводиться перелік аргументів, а інша справа, коли ти відчуваєш нюанси, дізнаєшся про деталі, про які мало говориться у засобах масової інформації. В цілому, наведені Президентом аргументи не те, що спростовують, а скоріше пояснюють деякі речі.

Наприклад?

Хотів би виділити три моменти, хоча насправді їх було дуже багато, адже як я вже сказав раніше, зустріч тривала майже дві з половиною години.

Перше. Досить часто в Росії піднімається питання про те, що угода про поглиблення зони вільної торгівлі з Євросоюзом є небезпечною для самої РФ. Мовляв, якщо Україна стане членом ЗВТ, то європейські товари, що потраплятимуть на український ринок, будуть реекспортуватися Україною в держави – члени Митного союзу і вони від цього лише програватимуть.

Які контраргументи в цьому контексті були наведені, до речі, не тільки Президентом, а й прем'єром? Насправді ніякого "ноу-хау" немає в тому, що Україна підписує угоду про зону вільної торгівлі з Європейським Союзом, бо ЗВТ у світі не сотні, а тисячі. Сам ЄС має зони вільної торгівлі з багатьма суб'єктами міжнародної політики і не тільки груповими, а й з окремими країнами. Чилі, наприклад, має зони вільної торгівлі з 17-ма суб'єктами міжнародної політики.

Схеми того, яким чином відбувається товарообіг, вже давно відпрацьовані. Тобто тут нічого не потрібно вигадувати, все вже давно відрегульовано. Тому...я не хотів би говорити грубо, але це – не змістовний острах Росії.

Другий момент, який часто озвучують наші північно-східні сусіди. Мова йде про те, що Україна після підписання угоди повинна синхронізувати свої регламенти, технічні характеристики і дійти до тих стандартів, які діють в Європейському Союзі. Я, наприклад, був би щасливий, якщо б в Україні якомога швидше були впроваджені стандарти товарних позицій, економічного та соціального розвитку, які є в ЄС. З іншого боку, Україні дається до десяти років для цього, щоб цю стандартизацію провести.

Контраргумент: Росія торгує з Євросоюзом, більше ніж на 200 млрд. РФ теж хоче продавати свою продукцію країнам, які входять до складу Європейського Союзу. Тобто, це абсолютно паралельні рухи, а не такі, які заперечують один одного. Росія, хоче чи не хоче, але маючи величезну економічну взаємодію з ЄС, сама підганяє ці стандарти. Не до стандартів, вибачте, Монголії, а до стандартів саме європейських країн.

Третє. Росія побоюється, що Україна, підписавши угоду з ЄС, буде виконувати директиви Європейського Союзу. Але ж на сайті уряду є проект угоди про зону вільної торгівлі і там чітко перераховуються усі директиви. Наприклад, перші 22 директиви – це директиви, що стосуються ядерного врегулювання. Ну, знаєте, мені здається, що цього має дотримуватися не тільки Україна, а й Росія та всі країни, які хочуть мати зону вільної торгівлі з ЄС.

Тому побоювання РФ з цього приводу є даремним. Чому? Тому що, окрім всього іншого, усі ці директиви йдуть в контексті вимог МАГАТЕ (Міжнародна агенція з атомної енергії - Авт.). Тобто, як бачимо, конкретні приклади показують, що потрібно дивитися безпосередньо в зміст цієї угоди.

А в якій атмосфері відбувалася зустріч депутатів з Президентом: мали місце дискусії чи все пройшло в форматі монологу Віктора Януковича?

Ні, це не був монолог. Виступали люди, причому Президент апелював до депутатів щодо історії взаємин з нашими партнерами та їхньої участі в тих чи інших процесах. Мені скоріше це нагадувало розмову, а не менторство. Менторства не було. Я сам – колишній викладач і чудово знаю, що таке менторство, а що таке розмова з людьми. Так ось, це була інформативна розмова – спокійна, без істерик і надриву.

Днями лідер вашої фракції Олександр Єфремов заявив, що був дуже неприємно вражений тим, що більшість депутатів, підтримуючи голосуванням законопроекти з так

званого європейського пакету, навіть не читали ці документи. Очевидно, що це ненормально. Яким чином можливо (і чи можливо в принципі) змінити ситуацію?

Пані Наталю, я дуже делікатна людина і дуже не хотів би говорити щось неприємне по відношенню до інших народних депутатів, які представляють різні фракції. А загалом... Чому, скажіть, ви дивуєтесь, ви ж спостерігаєте за роботою парламенту і бачите, що і як відбувається у сесійній залі...

Даруйте, переб'ю. Я насправді не дивуюся, скоріше обурююся і намагаюся зрозуміти, чи існують рецепти, які дозволили б змінити таку ганебну практику.

Я фігурально сказав, що ви дивуєтесь. Якою є ситуація? В нас досить часто депутат виходить на трибуну і говорить на всі теми, не знаючи змісту того чи іншого законопроекту. А я виходжу після такого депутата і кажу: "Ви знаєте, я буду говорити по змісту проекту закону, оскільки я його читав".

Тобто це не питання лише документів, які стосуються підписання угоди з ЄС. Це питання, давайте говорити відверто, якості парламентської роботи, а ще більше – підготовки тих чи інших людей, які стали депутатами. Хтось є фахівцем, розбирається, вникає, а деякі... Не хочу називати прізвищ, але вони, не читаючи законопроектів, виходять і починають на рівні психічного зриву кричати одне й те ж саме з приводу будь-яких проектів законів. Що тут можна сказати? Потрібно підвищувати якість роботи.

Ситуація з українськими товарами на російській митниці була репетицією щодо посилення контролю у разі підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, - заявив радник президента Путіна Сергій Глазьев. Чи спроможна українська влада належним чином підготуватися до "гала-концерту"?

Що можна сказати з приводу тих заяв, які постійно лунають від Глазьева, до речі, уродженця України? Мені здається, що ці заяви певною мірою провокують непорозуміння. Я не можу йому радити, адже це представник іншої держави. Але мені здається, що він не кращий спікер з боку Російської Федерації.

Такі жорсткі заяви говорять про те, що він є репрезентантом яструбиного крила російського істеблішменту. Тому я не хотів би коментувати те, що він говорить, оскільки це, вибачте за таку нескромність, велика честь для пана Глазьева.

Віктор Янукович постійно у своїх публічних виступах підкреслює, що поглиблення співпраці з ЄС ніяким чином не зашкодить співробітництву з Митним союзом. Ви поділяєте таку точку зору?

Так, Президент говорить про відсутність антагонізму між нашими європейськими устремліннями і нормальною, цивілізованою, взаємовигідною співпрацею з Росією та іншими країнами пострадянського простору. Мені здається, це має бути аксіомою у зовнішній політиці України.

Нам варто вчитися у великих гравців, великих суб'єктів міжнародної політики. Сполучені Штати Америки можуть що завгодно декларувати, але коли вигідно, вони з Саудівською Аравією найліпші друзі, правда ж? Тобто, якщо їм щось цікаво і це відповідає їхньому власному інтересу, вони співпрацюють з тими, з ким вважають за потрібне. Так само має діяти і Україна.

Мені абсолютно правильно видається сентенція з приводу того, що наш європейський поступ не має бути антагоністичним, тому що ми повинні мати добросусідські, взаємовигідні, цивілізовані стосунки з таким значним і потужним сусідом, яким є Російська Федерація. Я тут не бачу антагонізму. А якщо хтось з російського боку це сприймає інакше... Що ж, вони з часом переконаються, що їм не вдасться не торгувати з Україною та не мати з нашою державою жодних стосунків. Це нереально. Загалом, мені здається, що це питання не економічного, а емоційно-політичного характеру.

Між тим, є об'єктивні речі. Таким об'єктивними речами є те, що традиційні економічні, корпоративні зв'язки, людські стосунки між Україною і Росією були, є і будуть. Тому я думаю, що рано чи пізно Росія для себе зрозуміє, що Україну потрібно сприймати такою, як вона є.

Мені, наприклад, може подобатися чи не подобатися режим у Сирії, але я для себе вважаю, що втручатися, тим більше – бомбардувати Сирію, не маю права Чому? Та тому що міжнародним жандармом мене ніхто не обирає.

<http://obozrevatel.com/interview/14867-oleg-zarubinskij-zhodnih-tsentriv-rozkolu-u-fraksii-partii-regioniv-nemae.htm>

Блоги

Ірина Геращенко: «Українцям не вистачає інформації про Європу» *glavkom*

«Вуличні євроуніверситети» - пересувна виставка дуже промовистих карикатур про міфи щодо ЄС - хотіли розгорнутися на найбільш жвавому проспекті Миколаєва. Бо ж де ще розбивати міфи, як не в «червоному поясі». Але місцева влада, заточена на Митний Союз, дозволила поставити картинки біля пам'ятника Леніна, під його пильним оком. Сьогодні у Миколаєві пройшло відразу кілька єврозаходів: семінар для регіональних журналістів, виставка карикатур та інфокампанія «Будуймо Європу в Україні».

Про ЄС жителям Миколаєва розповідав особисто посол ЄС в Україні Томбінський і заступник Посла Швеції Емберг (чудовою українською, і де він її вивчив, цікаво). Натомість, губернатор не знайшов час вийти подивитися карикатури і поспілкуватися з людьми, хоча мав протокольні зустрічі з дипломатами. Цікаво було спостерігати, як миколаєвці сприймають карикатури і про що питають у Послів. Про медицину в їх країнах, про стандарти продуктів харчування, про ставлення до України. Таких дискусій і інформації дуже не вистачає простим українцям. В свою чергу, дипломати просили разом розбити міфи про ЄС. І хором запевняли, що євроінтеграція - це не дружба проти Росії. Он, Литва приєдналася до ЄС - і товарообіг з РФ збільшився на 17 %.

А в 20 метрах від цієї дискусії наймані прапороносці «Українського вибору» без особливого ентузіазму махали своїми стягами, школярі з муляжною зброею чеканили крок і несли вахту біля меморіалу Слави (вперше за багато років побачила таке) і Ленін спостерігав зі свого мармурового постаменту за тим, чи вдається розбити гранітні міфи пострадянського буття.

Чия візьме? Я - переконаний єврооптиміст):

<http://glavcom.ua/articles/13907.html>

Телебачення і радіомовлення

Європарламент засудив економічний тиск Росії на країни "Східного партнерства" *5 канал, Бізнес-Час*

Кореспондент: Європарламент засудив економічний тиск Росії на країни "Східного партнерства". Митні бар'єри, застосовані до імпорту з Грузії, Молдови та України виходять за рамки комерційного аспекту, – констатували у Брюсселі. Депутати побачили у таких діях Москви порушення міжнародних норм і закликали Єврокомісію підтримати усіх учасників "Східного партнерства". У спеціальній резолюції наголосили, що вільний вибір країн на користь євроінтеграції не має жодного негативного впливу на торгівлю з Росією і не повинен ускладнювати рух товарів, візову політику та пересування працівників.

Суд відібрав мандат у скандального депутата Маркова *5 канал, Час новин*

Артем ОВДІСНКО, ведучий: "Регіонала" Ігоря Маркова Вищий адмінсуд залишив без депутатського мандата за позовом нардепа попередніх скликань Юрія Кармазіна. Загалом же, той вже трьох депутатів позбавив перемоги на виборах і готує іще шість аналогічних позовів.

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: Шість томів справи, чотири судові засідання – і депутат Ігор Марков поповнив лави народних обранців, у яких суд відібрав мандат. Представники позивача стверджують – в окрузі відбувалися масштабні фальсифікації.

Андрій ХОМИЧ, представник Юрія Кармазіна: "29 серпня 2013 року МВС своїм листом повідомило ЦВК результати перевірки виборчої документації одномандатного виборчого округу №133, які засвідчують факт недостовірного встановлення підсумків голосування та результатів виборів".

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: У листі слідчих йдеться про шість тисяч бюлетенів. У них, крім позначки за Маркова, помітні сліди міток навпроти інших кандидатів. ЦВК на аргументи не відреагувала, бо не має повноважень.

Наталія ЛАРИНА, представник ЦВК: "Позивач не зазначив жодного повноваження, на підставі якого Центральна виборча комісія мала б чинити дії, які вони вимагають від Центральної виборчої. А отже, не можна казати про протиправну бездіяльність ЦВК".

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: На аргументи Центрвиборчкому Вищий адмінсуд зважив і позов Кармазіна задовольнив частково.

Юрій ЦВІРКУН, суддя: "Визнати відсутність у Маркова статусу та повноважень народного депутата України, визнати неможливим встановлення підсумків голосування в одномандатному виборчому окрузі №133 та необхідність проведення повторних виборів народних депутатів України в одномандатному виборчому окрузі №133".

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: Рішення суду позивачі вважають справедливим. Але не приховують – безкарність ЦВК їх трохи засмутила.

Олексій ОСКЕР, представник Юрія Кармазіна: "ЦВК буде діяти так, як діє сьогодні, – воно буде бездіяти. Воно буде посилати людей, права яких порушені, відписками частково від закону ЦВК, що "ми не маємо повноважень".

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: Сам нардеп, позбавлений мандата, засідання Вищого адмінсуду називає фарсом, за яким стоїть влада. Перекопаний – це помста за його принципову антиєвропейську позицію.

Ігор МАРКОВ, народний депутат: "Нынешний режим в очередной раз вытер ноги об украинскую Конституцию. Расписался не только в полном отсутствии правоохранительной системы, которая по заказу портила мои бюллетени, но и судебной ветви власти, которая руководствуется лишь телефонным правом, а не законом".

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: Неправомочним рішення ВАСУ назвав голова Комітету виборців України. Олександр Черненко застерігає – така практика відбирання мандатів матиме сумні наслідки.

Олександр ЧЕРНЕНКО, голова комітету виборців України: "Можуть ще нові й нові з'являтися рішення ВАСУ, які можуть взагалі призвести до того, що в Верховній Раді не буде половини депутатів. Це дуже, така, це дуже картинка нереальна, але, виходячи з сьогоднішньої логіки, вона цілком можлива".

Наталія ЖИЖКО, кореспондент: Принаймні у шістьох депутатів є привід для хвилювання. Невтомний Юрій Кармазін уже готує чергові позови. А прихильник вступу України до Митного союзу – Ігор Марков – своє право називатися депутатом буде відстоювати в Європейському суді з прав людини.

Рада рассматривает закон о легализации оружия

Интер, Подробности

Анастасия ДАУГУЛЕ, ведущая: Оружие всем желающим, как в Америке. Украинская ассоциация владельцев оружия лоббирует свой "огнестрельный" законопроект, а в Верховной

раде уже зареєстрований ще один, на цю "горячу" тему. Авторство – Кабміна. Закон – як ружье, висящее на стіні, обов'язково да вистріє.

Руслана ЯРМОЛЮК, кореспондент: Молодий чоловік стріляє дівчці прямо в обличчя і спокійно уходить. Це відео з камери спостереження в одному з нічних клубів Івано-Франківська. Дівчці чудом уціліла, але назавжди залишилася інвалідом.

Врач: "Було пошкоджено і лицевий череп, і пошкоджене око. Око не вдалося спасти".

Руслана ЯРМОЛЮК, кореспондент: Це був вистріє всього лише з травматичного пістолета. Але убійна сила резинової кулі і її швидкість ні трохи не менше свинцевої. Від гладкоствольної до нарізної, від маленького калібру до великого. Полки магазинів ламаються від зброї. Її-то і хочуть дозволити продавати всім бажаючим – розробники нового законопроекту.

Сергей ШАБОВТА, президент української федерації професійної безпеки: "Людина яка хоче лупанути кулаком вона подумає чи варто махати кулаками бо може отримати відпир в рамках закону кулею".

Руслана ЯРМОЛЮК, кореспондент: Але де гарантія, що вогнестрільна зброя не потрапить в руки мажорів або психічно не збалансованих людей, – говорить психолог Вікторія Смирнова. Кожен місяць в Україні хтось в когось стріляє – водії на дорогах, активісти на мітингах або розгнівані покупці.

Вікторія СМІРНОВА, психолог: "У мене є зброя, я можу себе захистити, але наскільки я уповноважена і правильно розумію ситуацію тому що я вже в емоціях, людина, який хватиться за зброя – не контролює себе".

Руслана ЯРМОЛЮК, кореспондент: Розробники законопроекту пропонують жорстко змінити правила отримання медсправок і проходження навчання. Вони чому-то впевнені, що зможуть подолати корупцію в дозвільній системі.

Сергей ЛЬВОВИЧ, президент федерації прикладних стрілецьких видів спорту: "Мінімум місяць, це коли людина не просто прийшла, послухала територію і стріляла три рази. Людину навчає група спеціалістів з медицини за правилами стріляти і несуть відповідальність".

Руслана ЯРМОЛЮК, кореспондент: Америка з її жорсткою системою контролю і давно дозволила зброя, тепер не знає, як загнати джину назад в ствол. Чи готове українське суспільство – не знають і ми.

Сергей БУРЛАКОВ, начальник управління зв'язків з суспільством МВС України: "Позиція МВС: чим менше зброї в руках населення, тим менше вірогідність, що воно буде використано. Маємо кілька десятків випадків щорічно з використанням зареєстрованої вогнепальної зброї".

Руслана ЯРМОЛЮК, кореспондент: Поки це скоріше ідея зброяників, ніж законопроект. Але їх стільки було за останні роки. І при такому активному лоббізмі, є шанс того, що закон в Верховній раді все-таки вистріє і вогнестрільна зброя піде в руки. Але на чьій совісті тоді будуть всі можливі жертви?

Депутата Ігоря Маркова все жє лишили мандата *ТРК "Україна", События*

Елена Кот, ведуча: Депутата Ігоря Маркова все жє лишили мандата. Рішення виніс Вищий адмінсуд по иску колишнього народного избранника.

Александр Бондаренко, кореспондент: Для українського суду це дивовижна швидкість. 2 тижні тому колишній парламентарій Юрій Кармазін подав иск і ось тепер є рішення.

Юрій Шевчук, судья: «Визнати неможливим достовірне встановлення підсумків голосування та результатів виборів народних депутатів України 28 жовтня 2012 року в одномандатному виборчому окрузі № 133».

Александр Бондаренко, корреспондент: Суд убедили эксперты. Они насчитали 6 тысяч бюллетеней за Игоря Маркова с дополнительными отметками. Но почему же не позвали тех, кто мог быть к этому причастен, спрашивают адвокаты.

Олександр Козаровський, адвокат Ігоря Маркова: «Суд не захотел допрашивать членов участковых избирательных комиссий, в адрес которых направлены все обвинения о фальсификациях».

Александр Бондаренко, корреспондент: Время на обжалование результатов выборов по закону давно истекло. И конституция оснований вот так просто забрать мандат у депутата не дает. Но истцы говорят о справедливости.

Алексій Оскер, представитель Юрия Кармазина: «Справедливість перемагає. Якщо МВС довело фальсифікації, якщо не здатна ЦВК це була довести, то це довів суд».

Александр Бондаренко, корреспондент: Лишенный депутатства одессит видит в вердикте только политику. Говорит, это месть за поддержку Таможенного союза.

Игорь Марков, народный депутат Украины: «Абсолютно вся Партия регионов в парламенте держится исключительно на страхе, исключительно на страхе. Кого-то, вот на примере со мной, пугают лишением мандатов, кого-то третируют лишением бизнеса».

Александр Бондаренко, корреспондент: А вот в комитете избирателей называют это ударом по всему украинскому парламентаризму.

Александр Черненко, глава КИУ: «Рішення суду делегітимізує українську законодавчу владу коли кожен депутат в будь-який час може перестати ним бути».

Александр Бондаренко, корреспондент: Это уже настоящая эпидемия. В нынешнем году суды отобрали мандаты у бизнесмена Андрея Веревого, защитника Тимошенко Сергея Власенка, мажоритарщиков Павла Балого и Александра Домбровского. Ни с одним из депутатов предыдущих созывов такого не случалось. Отсюда до здания Верховной Рады несколько сотен метров. Но то какие решения принимают здесь, в Высшем административном суде, для многих народных депутатов может стать намного более важным чем любые законы или постановления парламента.

Чи може різка риторика влади Росії щодо України перерости у різкі дії?

Радіо Свобода, Ранкова Свобода

Торговельну війну з Україною російські політики підкріплюють загрозливою риторикою. Володимир Путін каже, що «ми ще обов'язково зустрінемося», а Володимир Жириновський вже третину території України назвав «російською землею». Чого ще може чекати Україна від Росії у найближчі місяці перед підписанням угоди про асоціацію з ЄС? Й чи може різка риторика перерости у різкі дії?

У своєму недавньому інтерв'ю російському «Першому каналі» телебачення і агентству Associated Press президент Росії Володимир Путін сказав: «Куди б Україна не йшла, ми все одно колись і десь зустрінемося. Чому? Тому що ми – один народ». Різкість цієї фрази Путін вирішив пом'якшити компліментом українській мові, музиці і танцям.

Висловлювання радника російського президента Сергія Глазьева про те, що в разі євроінтеграції Україна «перестане бути суб'єктом міжнародного права», а також слова члена комітету з питань оборони Держдуми Росії Володимира Жириновського про те, що чверть території України – «російська земля», теж насторожують експертів.

До всього, накладаються ще аналогії з російсько-грузинським воєнним конфліктом 2008 року, якому передувала торговельна війна з грузинською мінеральною водою, вином та гострі висловлювання.

Росія має надто тісні відносини з Україною, щоб перейти межу?

Росія має надто близькі відносини з Україною, щоб перейти межу, вважає політолог Станіслав Белковський.

«Звичайно, Росія ніколи не піде на війну з Україною, жодним чином. І тут треба усвідомлювати, що ключову роль у формуванні точки зору Володимира Путіна на українські події, на те, як треба діяти в напрямку України, досі відіграє Віктор Медведчук. Особисті відносини між ним та Володимиром Путіним залишаються дуже-дуже тісними. І військової складової цей конфлікт не матиме за жодних обставин», – каже Белковський.

Думку про те, що торгово-економічні та газові війни навряд чи переростуть у військовий конфлікт між двома країнами, поділяє й військовий оглядач порталу «Щоденний журнал» Олександр Гольц.

«Російська влада, звичайно, не становить собою зібрання людей абсолютно адекватних, але все-таки такого ступеня неадекватності підозрювати у них не можна», – каже Гольц.

Більшість експертів сходиться на думці, що тиск на Україну ще посилюватиметься протягом часу, що залишився до саміту ЄС у Вільнюсі, але скептично оцінюють можливість воєнного конфлікту.